

Arrest

nr. 264 557 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te O. L. (Marokko) op [...]1987.

Op 15 november 2019 vroeg verzoeker gezinshereniging aan in functie van zijn schoonzus, van Nederlandse nationaliteit.

Op 4 mei 2020 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

20). Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 18 mei 2020 vroeg verzoeker voor een tweede maal gezinshereniging aan in functie van zijn schoonzus, van Nederlandse nationaliteit. Hij legde geen nieuwe documenten voor.

Op 25 september 2020 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoeker ook geen beroep in bij de Raad.

Op 23 november 2020 vroeg verzoeker voor een derde maal gezinshereniging aan in functie van zijn schoonzus, van Nederlandse nationaliteit. Hij legde wederom dezelfde stukken voor en geactualiseerde stukken met betrekking tot de inkomsten van zijn schoonzus en een geactualiseerd attest van het OCMW.

Op 19 maart 2021 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoeker wederom geen beroep in bij de Raad.

Op 19 maart 2021 besliste de gemachtigde eveneens tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten;

Naam : E. B. E. E. voornaam : B. geboortedatum : [...]1987

geboorteplaats : O. L. nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het paspoort zonder enige visa of in- en uitreisstempels zodat niet bij zekerheid kan gezegd worden wanneer hij de Schengenzone binnenkwam.

Betrokkene diende 3 keer vlak na een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 15.11.2019 en 18.05.2020, werden geweigerd op 04.05.2020 en op 25.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 23.11.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij hij voor de derde keer dezelfde stukken voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter

om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet"), van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 5 en 11 van de Richtlijn 2008/ 115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de "Terugkeerrichtlijn"), van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "algemene" motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "*

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met in reisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft voor:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor het opleggen van een inreisverbod en de bepaling van de duur ervan rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van de verzoeker in rekening dient te nemen.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat het inreisverbod wordt opgelegd omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Bijgevolg is drie jaar de maximumtermijn van het inreisverbod, verder te bepalen door verwerende partij aan de hand van de individuele omstandigheden van het dossier.

Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een inreisverbod van één jaar, twee jaar, zes maanden, ... op te leggen, maar kiest ervoor om een termijn van drie jaar voor verzoeker te hanteren, i.e. de maximumtermijn die voorzien is in de Vreemdelingenwet in huidige situatie.

Zij dient dan ook te motiveren waarom in dit geval een inreisverbod van drie jaar noodzakelijk en proportioneel is, rekening houdend met alle individuele omstandigheden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter geenszins dat verwerende partij omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker in rekening heeft gebracht.

Verwerende partij verwijst slechts naar twee elementen om te besluiten dat een inreisverbod van drie jaar noodzakelijk is: de aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, die driemaal na elkaar geweigerd werd; en het 'belang van de immigratiecontrole'.

Verzoeker wenste inderdaad in België te blijven bij zijn broer en schoonzus en hun gezin. Hij won bijgevolg juridisch advies in om te bekijken of en welke mogelijkheden er waren. Verzoeker geeft aan dat hem werd verteld dat hij in aanmerking kwam voor een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging. Hij stelt dat hem na elke nieuwe beslissing opnieuw werd geadviseerd om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Verzoeker beseft nu dat hij niet het correcte advies kreeg, en hij op dit ogenblik niet over de juiste documenten beschikt om aan te tonen dat hij voldoet aan de strenge voorwaarden. Er kan echter bezwaarlijk worden gesteld dat hij deze procedure misbruikt heeft om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen 'via een andere weg'.

Verzoeker kan niet inzien hoe het verenigbaar is met het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, dat de afwijzing van een verblijfsaanvraag waarvoor hij volgens verwerende partij niet in aanmerking komt, onmiddellijk een inreisverbod van de maximumtermijn van drie jaar tot gevolg heeft.

Dit geldt in het bijzonder in het licht van de andere elementen waarvan verwerende partij redelijkerwijze kennis had, en die bijgevolg in rekening dienden te worden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zo was verwerende partij op de hoogte dat verzoekers broer en schoonzus in België verblijven. Verwerende partij was eveneens op de hoogte dat verzoeker minstens sinds het najaar van 2019 bij hen inwoont.

In het kader van de aanvragen gezinshereniging die verzoeker heeft ingediend, werd eveneens het bewijs voorgelegd dat zijn familie in België minstens in 2017 en 2018 op regelmatige basis hulppakketten naar hem verstuurde. Verwerende partij meent dat deze bewijzen onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoeker effectief volledig ten laste was van zijn schoonzus toen hij nog in Marokko woonde. Desalniettemin vormen deze pakketten wel een bijkomend bewijs van de sterke familiebanden tussen hen, en dat verzoekers broer en schoonzus een grote verantwoordelijkheid voelen om hem te helpen. Zij stuurden hulppakketten in Marokko, en nemen de afgelopen jaren alle kosten voor zijn levensonderhoud op zich.

De band die verzoeker heeft met zijn broer en schoonzus gaat derhalve verder dan een 'gewone' familiale relatie tussen volwassen broers.

Verwerende partij is eveneens op de hoogte van het feit dat verzoekers broer en schoonzus drie minderjarige kinderen hebben, die allen de Nederlandse nationaliteit hebben en in België een verblijfsrecht hebben.

Verzoekers broer en schoonzus hebben drie kinderen van 10, 8 en 1 jaar oud. Verzoeker woont reeds met hen samen sinds zijn aankomst in België 2-3 jaar geleden. Verzoeker speelt een grote rol in het leven van de kinderen, nu hij een groot deel van hun dagelijkse zorg op zich neemt.

Verzoekers broer werkt als aluminiumfitter, en moet om 6u30 's ochtends beginnen werken. Zijn echtgenote werkt in een supermarkt, waarbij haar shift reeds om 6u begint. Door de geboorte van hun jongste kindje was verzoekers schoonzus tijdelijk thuis, maar zij zal weldra haar functie terug opnemen.

Verzoeker zorgt dan ook dat de kinderen tijdig opstaan, aangekleed zijn en ontbeten hebben. Hij brengt hen naar school en haalt hen ook terug af, en past op hen zolang de ouders nog op het werk zijn. Ook brengt hij veel vrije tijd met hen door.

Door de vele tijd die hij met de kinderen doorbrengt, heeft hij de afgelopen jaren een sterke band met hen opgebouwd.

Ten slotte heeft verzoeker ook een zus die wettig in Frankrijk verblijft.

Verwerende partij stelt enkel in de bestreden beslissing dat: "betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn".

Verwerende partij maakt bijgevolg enkel een analyse van de mogelijkheden van verzoeker om opnieuw een leven uit te bouwen in Marokko. Hoewel zij daartoe verplicht is, wordt echter nergens een afweging gemaakt van verzoekers privé- en familielevens zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Bovendien moet worden gewezen op het hierboven geciteerde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verwerende partij eveneens gehouden is rekening te houden met het familieleven van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Voorts beperkt de bescherming van artikel 8 EVRM zich niet tot het gezinsleven alleen, maar reikt deze verder dan louter het hebben van een partner of kinderen.

In het kader van artikel 8 EVRM dient te worden onderzocht of artikel 8 EVRM de inmenging in het familieleven, gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het familie-, gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is inderdaad niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Daarbij moest verwerende partij niet enkel het familie- en privéleven van verzoeker nauwkeurig onderzoeken, maar ook het hoger belang van het kind in rekening brengen.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

De bestreden beslissing vermeldt dat er geen sprake zou zijn van minderjarige kinderen in België. Het klopt inderdaad dat verzoeker zelf geen kinderen heeft. Zijn verwijdering en de onmogelijkheid tot terugkeer gedurende minstens drie jaar heeft echter wel een impact op zijn neefjes en nichtjes, met wie hij intussen al enkele jaren samenwoont en voor wie hij een extra zorgfiguur is geworden.

Verwerende partij diende aldus ook dit aspect in rekening te brengen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing legt verzoeker het verbod op om gedurende drie jaar naar België en de andere Schengenlanden te komen. Hij zal gedurende minstens drie jaar zijn neefjes en nichtjes niet kunnen komen bezoeken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, met name zijn familieleven met zijn broer en schoonzus, zijn sterke band met zijn minderjarige neefjes en nichtjes en de impact van zijn verwijdering op hun dagelijks leven, meent verzoeker dat er wel degelijk sprake is van individuele elementen waardoor een inreisverbod van de maximumtermijn van drie jaar disproportioneel is.

Door slechts een zeer summier onderzoek te voeren en geen rekening te houden met alle individuele omstandigheden van het geval, schendt verwerende partij bovendien de zorgvuldigheidsplicht."

Verzoeker citeert eerst de artikelen 5 en 11 van de Terugkeerrichtlijn en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst eveneens naar de voorbereidende werken aangaande de invoering van het inreisverbod waarin werd aangestipt dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot een individueel onderzoek en dat met alle omstandigheden eigen aan het geval en het evenredigheidsbeginsel moet rekening gehouden worden. Verzoeker stipt dan ook aan dat de gemachtigde moet motiveren waarom de duur van drie jaar noodzakelijk en proportioneel is, rekening houdend met de individuele omstandigheden. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn situatie, nu hij enkel naar twee elementen zou verwijzen, nl. dat de aanvraag gezinshereniging drie maal werd geweigerd en het belang van de immigratiecontrole. Verzoeker licht toe dat hem na elke beslissing werd geadviseerd een nieuwe aanvraag in te dienen. Hij erkent dat dit niet het correcte advies was en dat hij niet over de juiste documenten beschikt om aan de strenge voorwaarden te voldoen. Dit houdt volgens verzoeker evenwel geen misbruik van de procedure in. Verzoeker acht het strijdig met het evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel dat hij een inreisverbod heeft gekregen met de maximumtermijn van drie jaar. Dit geldt volgens verzoeker des te meer, nu de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat zijn broer en schoonzus in België verblijven en hij sedert het najaar van 2019 bij hen inwoont. Verder werd in het kader van de aanvragen tot gezinshereniging het bewijs voorgelegd dat de familie in 2017 en 2018 hulppakketten naar verzoeker stuurde. Verzoeker erkent dat de gemachtigde deze pakketten niet afdoende heeft bevonden om aan te tonen dat hij ten laste was van zijn schoonzus, maar hij acht het wel een bewijs van sterke familiebanden en van de verantwoordelijkheid die zijn broer en schoonzus voor hem opnemen. Voor verzoeker is dit het bewijs dat er sprake is van verdergaande banden dan de gewone familiale relatie tussen broers.

Verder gaat verzoeker in op het feit dat de gemachtigde weet dat zijn broer en schoonzus drie kinderen hebben met verblijfsrecht. Hij schetst de professionele situatie van zijn broer en schoonzus en stelt dat hij daarom voor de kinderen zorgt door hen te helpen bij het opstaan, aankleden, ontbijten en naar school brengen. Hij meent dan ook een sterke band met de kinderen te hebben opgebouwd. Tot slot verwijst hij nog naar een zus die wettig in Frankrijk verblijft. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde nergens een afweging gemaakt van zijn privé- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens gaat verzoeker over tot een uitgebreide theoretische toelichting van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Hij stelt dat daarbij de gemachtigde niet enkel zijn familie- en privéleven nauwkeurig moest onderzoeken, maar eveneens het hoger belang van het kind, zoals neergelegd in artikel 24 van het Handvest. Volgens verzoeker heeft het inreisverbod een impact op zijn neefjes en nichtjes, voor wie hij een zorgfiguur is geworden. Volgens verzoeker had de gemachtigde dit aspect moeten meenemen in zijn beoordeling. Omwille van zijn familieleven met zijn broer en schoonzus en zijn band met zijn neefjes en nichtjes, meent verzoeker dat een duur van drie jaar disproportioneel is.

Het onderzoek van de gemachtigde heeft volgens verzoeker geen rekening gehouden met alle individuele omstandigheden eigen aan de zaak, zodat hij ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker zelf erkent dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn hebben directe werking indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Verzoeker voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepalingen van de richtlijn kan beroepen.

Verder heeft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking op verwijderingsbeslissingen en is de thans bestreden beslissing een inreisverbod, zodat ook niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aangevoerd worden.

Verzoeker heeft wel een punt dat voor de duur van het nemen van het inreisverbod de gemachtigde blijkens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet moet rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval en hieronder kan onder meer begrepen worden de gezondheidstoestand, het hoger belang van het kind en het familie- en gezinsleven.

De Raad volgt verzoeker evenwel niet dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met de omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker. Anders dan verzoeker stelt, heeft de gemachtigde niet enkel rekening gehouden met het feit dat hij reeds drie keer zonder succes een aanvraag om gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse schoonzus heeft ingediend en met het belang van de immigratiecontrole. Hij heeft ook rekening gehouden met het feit dat hij een volwassen persoon is die wordt geacht een leven te kunnen opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van zijn schoonzus en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Hij heeft ermee rekening gehouden dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft en dat er geen sprake is van een aangetoonde medische problematiek. Op basis van al deze elementen oordeelt de gemachtigde dat een duur van drie jaar proportioneel is. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde heeft gemotiveerd waarom de duur van drie jaar noodzakelijk en proportioneel is in casu. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt aldus niet.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker inderdaad op ongeveer een jaar tijd drie keer een aanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon waarbij voor de tweede en derde aanvraag geen (relevante) nieuwe stukken werden voorgelegd en waarbij ook niet werd in beroep gegaan tegen de weigeringsbeslissingen. Reeds naar aanleiding van de eerste weigeringsbeslissing van de gemachtigde van 4 mei 2020, bleek dat de gemachtigde op basis van de voorgelegde stukken niet aannam dat verzoeker aantoonde reeds van in het herkomstland ten laste geweest te zijn van zijn Nederlandse schoonzus. In die beslissing heeft de gemachtigde ook gemotiveerd waarom hij de voorgelegde stukken, waaronder de pakketten waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar verwijst, niet afdoende acht om het ten laste zijn of de bijkomende afhankelijkheidsband van verzoeker ten aanzien van zijn schoonzus aan te nemen. Desalniettemin diende verzoeker een tweede aanvraag in met exact dezelfde stukken en een derde aanvraag waarbij enkel geactualiseerde informatie werd voorgelegd over de inkomsten van de referentiepersoon en van het OCMW. Deze laatste nieuwe stukken waren evenwel irrelevant om tegemoet te komen aan het motief van de gemachtigde dat verzoeker niet kon aantonen reeds van in het herkomstland ten laste geweest te zijn van zijn schoonzus. In een dergelijke situatie acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde dit handelen beschouwt als een misbruik van de procedure gestoeld op artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. Ook al kan de Raad aannemen dat vreemdelingen soms slecht worden geadviseerd, ontslaat dit verzoeker toch niet van het feit dat hij zich kan informeren waarom zijn aanvraag werd geweigerd en kan nagaan of hij kan tegemoet komen aan de motieven van de weigeringsbeslissing of niet alvorens een nieuwe aanvraag in te dienen. Indien hij het niet eens is met de motieven en alsnog van oordeel is dat hij ten laste was of is van zijn schoonzus, ligt het voor de hand dat hij die weigeringsbeslissingen zou aangevochten hebben in rechte.

Verder kan de Raad evenmin volgen dat de duur van het bestreden inreisverbod, met name drie jaar onevenredig of disproportioneel zou zijn in het licht van de elementen die de persoonlijke situatie van verzoeker kenmerken. Verzoeker verwijst naar elementen die de gemachtigde gekend zijn, zoals het feit dat hij bij zijn schoonzus en broer inwoont sedert 2019 en dat hij van hen pakketten kreeg op regelmatige basis in 2017 en 2018. Over deze elementen heeft de gemachtigde evenwel gemotiveerd in

zijn weigeringsbeslissing van 4 mei 2020, waarnaar thans ook in de laatste weigeringsbeslissing van 19 maart 2021 wordt verwezen. Er wordt niet betwist dat verzoeker die eerste weigeringsbeslissing ook heeft gekregen. Over die pakketten motiveerde de gemachtigde dat niet alleen op basis van de voorgelegde documenten de exacte inhoud en waarde van de verzonden stuks niet konden opgemaakt worden, ook waren de pakketten niet afkomstig van de referentiepersoon. Verder bleek volgens de gemachtigde ook niet afdoende dat verzoeker op die pakketten was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Wat betreft het feit dat verzoeker met zijn broer en schoonzus op hetzelfde adres woont, motiveerde de gemachtigde dat het loutere gegeven dat verzoeker op het adres van zijn schoonzus gedomicilieerd was of is, niet automatisch tot gevolg heeft dat hij ook ten laste was of is van die persoon omdat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve manier moet aangetoond worden. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing en gaat nu evenmin in op die argumenten van de gemachtigde, zodat de Raad niet aanneemt dat de gemachtigde met deze gegevens niet op een zorgvuldige of evenredige wijze heeft rekening gehouden. Deze motieven moeten niet telkenmale herhaald worden. De Raad neemt ook niet zonder meer aan dat uit die elementen moet aangenomen worden dat er een verdere afhankelijkheid dan de normale affectieve banden tussen de broers of met de schoonzus moet aangenomen worden. Dat aannemelijk maken van het "ten laste zijn" maakte het voorwerp uit van drie weigeringsbeslissingen van de gemachtigde van de gezinsherenigingsaanvragen en het kwam verzoeker toe die aan te vechten indien hij het niet eens is met die motieven.

Verder stelt verzoeker dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat verzoekers broer en schoonzus drie minderjarige kinderen hebben, die allen de Nederlandse nationaliteit hebben en in België verblijfsrecht hebben. Ook al blijkt dit niet meteen uit het administratief dossier, kan wel aangenomen worden dat de gemachtigde hiervan op de hoogte is. Maar er kan niet van uitgegaan worden dat de gemachtigde weet dat verzoeker een rol speelt in de zorg voor deze kinderen omwille van de professionele situatie van zijn broer en schoonzus. Hij kon dus niet geacht worden deze elementen in rekening te brengen voor de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan grotendeels de theoretische uiteenzetting van verzoeker volgen over artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest. Hij volgt evenwel niet dat de gemachtigde helemaal geen afweging gemaakt heeft van verzoekers privé- en familielevens in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Zo motiveerde de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze, noch op onzorgvuldige wijze dat van een volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker daartoe niet in staat zou zijn. Verder heeft de gemachtigde ook correct vastgesteld dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft, noch medische problemen heeft aangetoond.

Verder stipt de Raad aan dat hij in eerste instantie nakijkt of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Verzoeker gaat uitgebreid in op de kinderen van zijn broer en schoonzus, doch de Raad neemt niet aan dat er een begin van bewijs voorligt dat verzoeker met zijn neefjes of nichtjes een beschermingswaardig gezins- of privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Vooreerst is niet betwist dat de beide ouders van de kinderen in België legaal verblijven. Het kerngezin van de kinderen bestaat aldus uit hun band met hun ouders. Dat verzoeker mogelijks bijkomende zorgtaken op zich neemt, toont hij enerzijds op geen enkele wijze aan en anderzijds neemt de Raad niet aan dat die banden in casu zodanig sterk zouden zijn dat de gemachtigde de toepassing van de Vreemdelingenwet opzij zou moeten zetten in het licht van artikel 8 van het EVRM of in het licht van het hoger belang van de kinderen. Zoals verweerder in de nota aanhaalt, is de gemachtigde er op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in principe toe gehouden om een inreisverbod op te leggen indien in het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Voor de duur van het inreisverbod dient hij weliswaar met de elementen eigen aan de zaak rekening te houden maar enerzijds diende de gemachtigde niet te vermoeden dat verzoeker een zorgtaak zou opnemen voor de

kinderen van zijn broer en anderzijds blijkt in casu niet dat het feit dat verzoeker het verbod krijgt opgelegd gedurende drie jaar in België binnen te komen en te verblijven, zou aanleiding geven tot een zeer moeilijke situatie voor de kinderen. Met de kinderen van 10 en 8 jaar kan verzoeker ook op afstand via moderne communicatiemiddelen communiceren. De Raad volgt dan ook niet dat is aannemelijk gemaakt dat de termijn van drie jaar disproportioneel of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de formele of materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41. 2, a) van het Handvest.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"Artikel 41 van het Handvest stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

"81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C7/98, Jurispr. blz. 11935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C349/07, Jurispr. blz. 110369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C287/02, Jurispr. blz. 15093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C269/90, Jurispr. blz. 15469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. "

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)".

De bestreden beslissing vormt een uitvoering van het EU-recht. De beslissing werd immers genomen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn.

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

In arrest C-249/13 van 11 december 2014 ontwikkelt het Hof van Justitie haar rechtspraak met betrekking tot het hoorrecht verder. Het Hof stelt onder andere:

- het hoorrecht is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.
- het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.
- het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.

Geïnspireerd door de invulling van het hoorrecht door het Hof van Justitie, stelt de Raad van State in het arrest 230.257 van 19 februari 2015 dat verwerende partij een actieve onderzoeksplicht heeft. Dit houdt

volgens de Raad van State in dat verwerende partij alle informatie moet verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht en dat zij een vreemdeling expliciet moet uitnodigen om hem te horen. Dit is volgens de Raad van State immers de enige manier waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een negatieve beslissing kan doen gelden.

In dit arrest spreekt de Raad van State zich uit over het hoorrecht in het geval van de beëindiging van een verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger toegekend in het kader van gezinshereniging. De Raad van State hanteert artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat verwerende partij bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Ook in huidige situatie dient een afweging te gebeuren van alle individuele omstandigheden van het geval, en dient rekening te worden gehouden met het gezins-, familie- en privéleven, het hoger belang en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Indien verwerende partij zich in casu aan haar verplichting had om verzoeker te horen naar aanleiding van de voorgenomen beslissing, had verzoeker bijkomende verklaringen kunnen afleggen over zijn effectieve banden met België. Hij had kunnen toelichten wat zijn positie is in het huishouden van zijn broer, welke rol hij opneemt ten aanzien van zijn neefjes en nichtjes, welke familieleden in Europa zijn, en de impact op zijn vertrek op de kinderen. Ook had hij duiding kunnen geven over de reden van zijn herhaaldelijke verblijfsaanvragen.

Verwerende partij had op die manier de proportionaliteit van de geldingstermijn van het inreisverbod kunnen bepalen aan de hand van alle individuele omstandigheden.

Zoals supra reeds aangetoond is een inreisverbod van de maximumtermijn van drie jaar volstrekt onevenredig in verhouding tot de individuele omstandigheden die verzoeker kan doen gelden.

Om al bovenstaande redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

In het tweede middel geeft verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting van het hoorrecht als rechtsbeginsel en zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest met onder meer verwijzing naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Concreet stelt verzoeker dat indien hij naar aanleiding van de voorgenomen beslissing gehoord zou geweest zijn, hij had kunnen wijzen op zijn effectieve banden met België. Hij had kunnen toelichten wat zijn positie is in het huishouden van zijn broer, welke rol hij opneemt ten aanzien van zijn neefjes en nichtjes, welke familieleden in Europa zijn en de impact van zijn vertrek op de kinderen. Hij had ook duiding kunnen geven bij de reden van zijn herhaalde verblijfsaanvragen. Opnieuw stelt verzoeker dat hij een duur van drie jaar volstrekt onevenredig acht met de individuele omstandigheden die hij kan doen gelden.

De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische uiteenzetting die verzoeker heeft gegeven. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord voorafgaandelijk aan de afgifte van het inreisverbod.

Verzoeker gaat er wel aan voorbij dat uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof zal een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve

procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu haalt verzoeker concreet aan dat hij zijn positie in het huishouden van zijn broer had kunnen toelichten, meer bepaald de rol hij opneemt ten aanzien van de kinderen van zijn broer en schoonzus, welke familieleden er in Europa zijn en de impact die zijn vertrek op de kinderen zal hebben. In deze is de Raad niet overtuigd dat deze elementen hadden kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beoordeling. Zoals gezegd, is niet betwist dat de kinderen hun beide ouders hebben in België en met hen een kerngezin vormen, en ligt geen enkel begin van bewijs voor van de rol die verzoeker opneemt ten aanzien van die kinderen, dat zijn betoog kan onderbouwen. Verzoeker haalt verder ook aan dat hij een zus heeft die wettig in Frankrijk verblijft, doch toont dit op geen enkele wijze aan, noch dat hij enige afhankelijkheid ten aanzien van haar zou hebben of die zus ten aanzien van hem. Bijgevolg komt het betoog neer op loutere beweringen waarvan niet kan aangenomen worden dat, indien de gemachtigde op de hoogte geweest zou zijn van die beweringen, deze tot een andersluidende beoordeling hadden kunnen leiden. Bijgevolg leidt het feit dat verzoeker niet gehoord werd voorafgaandelijk aan de afgifte van het inreisverbod, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker toont aldus zijn belang niet aan bij dit tweede middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES